No. 45. 1844.

VLISSINGSCHE  COURANT

Vrijdag 12 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De twee pistolen.

Het is nu vijftig jaren geleden, dat mijn grootvader, in zijne jeugd een vriend van een spelletje, vrolijk des nachts de societeit verliet, latende eenige geeltjes door zijne vingers in zijn broekzak glijden. Ik heb gelukkige slagen gedaan, vooral die laatste *banco*; enfin, het is alweder voor iemand goed, zoo dacht hij en stapte luchtig voort; wie hij door die iemand bedoelde, zullen wij niet onderzoeken, maar een glimlach van genoegen speelde om zijnen mond, toen hij op eens door een stevigen kerel werd staande gehouden, die hem een pistool op de borst zette en hem toevoegde:

« Heerschap, dit pistool moet ge koopen."

Mijn grootvader, had geen den minsten lust om dezen koop, hem zoo gulhartig voorgesteld, af te slaan; hij nam een paar der geeltjes en bood die den koopman aan; maar deze vond dit bod te gering; « heerschap," zeide hij, « gij hebt wel meer van die gerande ducaten in den zak en mijn pistool is meer waard, dan de beste kogelruiter; met tien ducaten betaalt gij het niet te duur." —

Mijn grootvader bleef stom, maar krabde nog acht ducaten bij elkanderen, gaf die aan den koopman en wilde nu heen gaan; « neen," zeide deze echter, « het is een eerlijke handel, zie hier uw pistool; steek het gerust in den zak, het zal niet afgaan, er is geen haan op."

Des anderen daags vernam men, dat deze ongepatenteerde zwaardveger denzelfden handel met menigeen had gepleegd, nemende van de koopers wat hij krijgen konde. — Elk was beducht geweest, zijn pistool zonder haan ontvangende, dat de koopman andere betere wapenen mogt hebben en was stil naar huis gegaan, om het verlies van zijn geld te betreuren en het duur gekocht pistool te vervloeken. —

't Zij de geregtigheid niets tegen deze negotie wist in te brengen, 't zij de handelaar met de noorder- of andere zon verhuisd zij, zeker is het, dat men van de zaak niets meer heeft gehoord, dan eenige spotternijen op de koopers der pistolen. —

Maar nu onlangs doet zich zekere Quidam op, die, tot zijne ooren toe in de schulden zittende, zich al half gek had gelacht, hoe hij er uit zoude komen. — Ik moet er uit, zeide hij, ik wil er uit, hoe is mij onverschillig, mits ik maar geld heb. — Deze Quidam maakt een lijst van wel bij kas zijnde lieden en gaat nu na, wanneer hij dezelve het best alleen kan aantreffen; de een is 's morgens, de andere 's avonds in zijn kabinet te vinden; hiervan onderrigt trekt hij zijne stoute schoenen aan, steekt een pistool in zijn zak en laat zich aanmelden bij degenen welke hij heeft besloten tot zijne geldschieters te maken. —

« Gij weet," zoo spreekt hij tot den eersten zijner slagtoffers, « dat ik bitter in de schulden zit; eene kleinigheid kan mij niet helpen; ik ben intusschen eerlijk als goud en zoude liever eeuwig schuldig blijven, dan een mijner schulden, ofschoon er misschien wat op af te dingen is, te ontkennen; ik heb dus besloten van elk mijner vrienden een sommetje tegen matigen intrest ter leen te vragen, op dien voet zie ik kans mijne zaken wel niet te herstellen, maar toch wel gedurende mijn leven aan den gang te houden, wees dus zoo goed, mij op deze obligatie tien duizend gulden voor te schieten;" hier haalde de spreker tevens met eene op zegel geschrevene schuldbekentenis zijn pistool voor den dag en legt een en ander naast zich op tafel. — « Ik verg," zoo gaat hij voort, « geen geld, UE. zal zoo veel niet bij de hand hebben, maar neem ook effecten aan, echter niet boven den koers van den dag, of UE. teekent slechts eene acceptatie, waarde in eene rente-gevende schuldbekentenis ontvangen; UE. ziet ik ben inschikkelijk."

« Maar mijnheer," zegt de kapitalist, « wat beduidt dit? Ik heb geen geld disponibel; ik ben niet gewoon geld zonder zekerheid te geven, verschoon mij, bid ik u."

« O mijn waarde vriend, UE. begrijpt, het is vrijwillig, volkomen vrijwillig, de Hemel behoede mij, dat ik u geweld aan zoude doen; bedenk acht minuten of UE. mijn voorstel wil aannemen." De geldopnemer trok nu zijn horologie uit den zak en lag het in de plaats van het pistool, 't welk hij opnam en goed bekeek, van tijd tot tijd den haan ophalende en denzelven weder zacht nederlatende. —

« Gij woont hier lief," vervolgde hij nu, « gij hebt een regt gelukkig leven, rijk, eene goede gezondheid, eene lieve vrouw en engelen van kinderen, waarlijk het zoude jammer zijn, indien UE. een ongeluk overkwam, en een ongeluk komt soms onverwachts, er zijn gevaarlijke lieden en gevaarlijke wapens in de wereld, wacht u voor beide; maar ziedaar reeds vier minuten verstreken en nog geen besluit, welaan ik zal den termijn nog twee minuten verlengen, maar bedenk wel mijnheer, dat als onze vrijwillige geldleening niet is gesloten, UE. aan uwe eigene nalatigheid al wat u mogt overkomen zal hebben te wijten en UE. uw eigen onheil zal hebben berokkend!"

Hier wendde de geldopnemer de tromp van het pistool naar den kapitalist, die nu begreep, dat het tijd was om te kapituleren en onderschreef, daar hij geen lust had zijne welgevulde geldkist in dergelijk gezelschap te openen, de acceptatie van tien duizend gulden. —

Naauwelijks had de geldopnemer die, beet of hij riep uit: « ik weet het wel, dat gij een edel, braaf mensch waart, de menschen zullen uwe mildheid roemen en de Hemel zal er zijnen zegen op drukken. Vaarwel, maar doe mij het pleisier laat mij uit, geef mij ook dat blijk van vriendschap." — De kapitalist, die altijd nog het pistool op hem gerigt, voor oogen had, voldeed ook aan dit verlangen en ontving nog aan de huisdeur een hartelijken handdruk van den geldopnemer. —

Op gelijke wijze ging deze Quidam bij nog eenigen rond en bereikte bij allen zijn oogmerk, tot hij eindelijk stootte op mijnen grootvader, die nog leeft en alles, behalve gek is. — Nadat deze 's mans introductie had vernomen, zeide hij zeer bedaard: « lieve vriend, van die geldleening kan bij mij niets komen; in mijne jeugd, kocht ik eens voor tien ducaten een pistool, ik was dom en onbedreven en werd daarbij alleen en bij nacht aangerand; maar met de jaren is de ondervinding gekomen en ik heb geleerd, dat zij die zoo roekeloos dreigen, even als of zij Jupiter en zijn bliksem onder hun kommando hadden, zelden slaan als het er op aan komt." — « Maar mijnheer bedenk dat reeds eenige minuten zijn verloren en ik den bedenkens-tijd slechts met twee minuten heb verlengd, bedenk dat gij aan u zelve de schade zult hebben berokkend, welke u mogt overkomen, indien gij mij niet *vrywillig* uw geld leent." —

« Uwe logica," zeide mijn grootvader, « is nieuw, maar de mijne is beter, zij is juist. Ik zoude u kunnen zeggen, ik ben maar een oude kerel, als ge mij dood schiet is er weinig aan verbeurd en zoudt ge misschien slechts eene dienst aan mijn kleinzoon doen, maar ik stel dat ter zijde; ik heb nog geen lust op te stappen en geloof zelfs niet, dat mijn kleinzoon het verlangt en toch verschrikt mij dat pistool, waarvan gij de tromp op mij rigt, niet het minste; want zie, als gij het afschiet, dan zal men het schot door geheel mijn huis hooren; nu ben ik hier wel maar alleen, maar beneden zijn eenige stevige gasten, die mij met hart en ziel zijn toegedaan en geen wonder, want ik deed hen nooit iets dan wel, die vrienden zullen op het schot toeschieten, u bij den kraag pakken en aan het geregt overgeven en maat, je hebt een lange hals, je zult goed hangen; — ik besluit dus dat ge mij niet zult doodschieten." — « Maar," riep de nieuwerwetsche geldopnemer, en nu keerde hij het pistool om, « ik kan u slaan, ik kan u mishandelen." — « Het is waar, maar ik, ofschoon oud, kan zoo hard schreeuwen, dat het geheele huis op de been komt en ziet dan pakt men u alweder bij den kraag en ofschoon men u dan niet zal ophangen, zal men u toch een logement geven, waarin de grendels buiten op de deuren zitten; dus steek nu maar weder uw pistool en uw horologie in den zak en doe er uwe schuldbekentenis bij, ik houde niet van geld leenen, men verliest daarbij soms zijn geld en zijnen vriend en dat zoude jammer zijn. Adieu Quidam, tot wederziens!" De Quidam droop af en mijn grootvader behield zijn geld. —

Of nu deze laatste pistolen-man uit de schulden is geraakt, weet ik niet, maar wel weet ik, dat langzamerhand de geheele historie is bekend geraakt en er is beraadslaagd, welk artikel van het Code Pénal op den pistolen-man moest worden toegepast. —

Die hun geld gegeven hadden, waren van oordeel, dat art. 2 en art. 296 van toepassing waren, dat er was poging tot moord; mijn grootvader, die zijn geld had behouden, achtte slechts naar art. 307 een correctionele straf toepasselijk, maar hij stond in twijfel, of zij, die hun geld hadden gegeven, niet onder curatele moesten worden gesteld. —

Ik voor mij heb gemeend deze historien in de courant te moeten plaatsen, opdat, indien dergelijke kooplieden of geldopnemers zich andermaal mogten opdoen, een ieder gewaarschuwd zij. —

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

HAMBURG, den 3. April. Eene in het oogvallende meteorologische verschijning was de zee-nevel, welke van den 25. Maart tot gisteren heerschte en zoodanig was, dat vele vaartuigen niet konden binnenloopen. De stoom-

hooten *Neptunes* en *Queen*, *Schotland* hebben den ingang der Elve niet kunnen vinden, en de Engelsche post is door de stoomboot *Elbe* in den vorigen nacht eerst overgebragt. De vaart op de Elve was niet zonder gevaar dewijl men de voorwerpen op een afstand van twee scheepslengtens naauwelijks kon erkennen.

ENGELAND.

LONDEN, den 6. April. Terwijl ll. Vrijdag de schouwburg te Glasgow, (Schotland.) bij eene benifice voorstelling zeer goed bezet was, verspreidde zich eensklaps het gerucht, dat het tooneel in brand stond. Er was wel is waar brand ontstaan, maar zulks was niet in de comedie, maar in een verwijderd kwartier. De toeschouwers drongen echter dadelijk bij het hooren der brandklok met zulk een geweld den schouwburg uit, dat verscheidene personen ernstig gewond zijn, en sommige bijna vertrapt.

— Het dagblad *the Friend of China* bevestigt de vermoording in de stad Corea van den bisschop *Juibert*, van den heeren *Chastan* en *Mauhau* en van 70 andere Roomsch Katholieke geestelijken door de Chinezen. Dat dagblad voegt er bij, dat behalve deze 73 personen, die alle onthoofd zijn, er nog 180 andere zijn verworgd.

— Eergisteren omstreeks middernacht is in Oxfordstreet alhier een brand uitgebroken, die de treurigste gevolgen gehad heeft, en wel in een kort geleden opgetrokken en zeer prachtig ingerigt gebouw, bewoond door zekeren heer *Williams*, die aldaar een groot wijnhuis of zoogenaamd jeneverpaleis hield. De bewoner was afwezig, doch twee zijner bedienden bevonden zich in het benedenste gedeelte, de overigen, benevens zijne vrouw, twee hunner kinderen en eene zuster der vrouw, op eene hoogere verdieping. De brand, die nabij het kantoor ontstond, verspreidde zich, door de groote menigte vaten met geestrijk vocht, zoo snel, dat aan redding van het gebouw niet te denken viel, maar ook het leven der ongelukkige, naauwelijks zeven en twintigjarige vrouw, dat der beide kinderen, van welke het oudste nog geene vijf jaren, het andere slechts acht maanden telde, der twee dienstmaagden en van een der knechts heeft men niet kunnen redden. De misvormde lijken dezer slagtoffers zijn onder de puinhoopen gevonden, terwijl de zuster der vrouw nog in tijds, ofschoon met groot gevaar, het leven heeft kunnen bergen.

FRANKRIJK.

— Men schrijft uit St. Etienne, dat de coalitie der mijnwerkers voortduurt. De prefect van de Loire heeft zich den 3. met eenige compagnien naar de verzamelplaats der werklieden begeven, om grootere wanorde tegen te gaan. Het getal der verzamelde mijnwerkers was ruim twee duizend.

— De hertog *de Richemond*, die zich noemt hertog *van Normandie* (*Lodewyk XVII*) bevindt zich thans, met toestemming van het bestuur, te Parijs.

— In een dagblad leest men, dat de maarschalk *Bugeaud*, gouverneur-generaal van Algerie, bij zijn verblijf te Parijs, 100,000 man en 300.000 fr. zal verzoeken, voor de verdere colonisatie van onze Afrikaansche bezittingen.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 9. April.

Vrijdag jl. had er een aandoenlijk voorval plaats. De Koning had zich te voet naar de Kloosterkerk, nabij Hoogstdeszelfs Paleis, begeven, om er de godsdienstige plegtigheid der Voorbereiding bij te wonen. Ten omstreeks 4 ure daaruit terugkeerende, deed eene zeventigjarige weduwe en moeder, door haren tweeden zoon ondersteund, te midden der straat, een voetval voor den Vorst. Zij strekte hare armen tot den Koning uit, bood Z. M. een verzoekschrift aan, en riep in hartroerende taal uit: *Sire, genade, genade voor mynen zoon!* De Koning, diep bewogen over dit treffende schouwspel, bood zelf der ongelukkige moeder, die in tranen als wegzonk, de hand, om haar op te rigten, nam welwillend het adres aan, en zeide: *Arme moeder! bedaar, deze zaak is My bekend, stel u gerust; Ik zal alles doen wat Ik kan, om uw ongelukkigen zoon in het leven te behouden; vaarwel, vaarwel.* De Koning, blijkbaar ontroerd, keerde in allerijl naar Hoogstdeszelfs Paleis terug. — Het was de moeder van *A. L. van Os*, korporaal bij het tweede regement infanterie, die eerst bij vonnis van den krijgsraad in Noord-Holland, en vervolgens bij sententie van het Hoog Militair Geregtshof, van den 14 September ll., ter zake van Doodslag, gevolgd door Diefstal, tot de Doodstraf was verwezen, welke misdaden, volgens die uitspraken, den 25 April 1842, te Alkmaar zijn gepleegd.

ARNHEM, den 9. April. Den 6. dezer werd eene 68-jarige vrouw te Cleef begraven, van welke men deze bijzonderheid mededeelt, dat zij op de 3. April werd geboren, op den 3. April hare belijdenis deed, op den 3. April huwde, op den 3. April van eenen zoon werd verlost, en op den 3. April is overleden.

MENGELINGEN.

DE AVONTUREN VAN EEN VOERMAN.

(*Vervolg van onze vorige.*)

« Onze zaak, heer markies, is niet zoo haastig afgedaan, als gij u misschien wel voorstelt," hervatte BROUSSARE met onverzettelijke koelbloedigheid. « Het zou mij zeer leed wezen, als ik iets zeide of deed, wat u beledigend of ongepast mogt voorkomen, maar de aangelegenheden, die wij hebben af te doen, zijn van het uiterste belang. Vergun mij dus, dat ik ze u op de wijze voordraag, die mij het meest gepast voorkomt. Mij dunkt, genadige heer, ..."

De procureur gaf zich alle moeite, om bedaard te schijnen, maar zijne handen beefden en zijne stem was onzeker.

« Mijnheer," viel de markies ongeduldig uit, « als het geldzaken zijn, van wat aard ook, zult gij beter doen, met mijn rentmeester, dan met mij te spreken. Ik weet zekerlijk niet, of gij mij in waarheid iets te zeggen hebt, maar dit weet ik, dat gij de achting niet kent, die men een man van mijn stand schuldig is. Pak uwe papieren bij elkander en laat mij met rust."

De markies strekte den arm uit, om de schelkoord te vatten, maar de procureur sprong haastig op en hield zijne hand tegen. « Slechts één enkel woord nog, genadige heer," riep hij; « ik zal u een woord zeggen, dat uwe drift zeker doet bedaren en u bewegen, mij geduldig en met bedaardheid aan te hooren — ja, dat u zelfs begeerig maken zal naar hetgeen ik u heb [illegible] vertrouwen."

De markies schikte zich zwijgend naar den wensch des lastigen indringers.

« Zoo luister dan, wat ik u te zeggen heb en wat ik wenschte, dat gij zonder bitterheid en onstuimigheid aanhoordet: Gij gelooft het regt te hebben, om den titel van markies DE LAUZERAY te voeren, gij meent verder aanspraak op het bezit van dit fraaije goed te hebben; maar ik zeg u, dat het niet zoo is, dat gij regt hebt tot het een zoomin als tot het ander."

« Ellendeling!" riep de markies van woede verbleekend en mat den advocaat van het hoofd tot de voeten. Reeds hief hij den arm op, om hem in de borst te grijpen, toen deze op eenmaal uitriep: « Waag het niet, heer markies, mij aan te raken of u van uwe meerdere ligchaamskracht tegen mij te bedienen, elken slag, dien gij mij toebrengt, kan ik u honderdvoudig betaald zetten. Gij waant u zelven groot en magtig; maar één woord van mij, en gij verlaat dit kasteel, wordt van al uw onregtmatig bezit beroofd, wordt aan de verachting der wereld prijs gegeven en aan de schande van een onteerend proces blootgesteld."

De procureur sprak ditmaal op den ernstigen welberaden toon eens mans, die zich niet op de ingeving van het oogenblik verlatend, alle woorden, waarvan hij zich bedienen wil, wel overdacht en afgewogen en in zijn geheugen reeds den geheelen loop van het gesprek vooraf berekend heeft. Toen hij ten einde was, vestigde hij zijne doordringende oogen op den markies, die voor het haardvuur stond en ook wantrouwig hem met stekende blikken opnam.

« Heer procureur," begon eindelijk de markies op een minder hoogen toon, dan te voren, « ik weet niet, of gij tot ondersteuning van eene zoo zonderlinge bewering eenigen schijngrond kunt aanvoeren; maar het is stout van u, op zulk een toon met mij te spreken. Gij zijt regtsgeleerde, en moet weten, dat ik klagte tegen u kan inbrengen, daar gij mij op zulk eene bedriegelijke wijze geld afpersen wilt."

« Ik heb nog geen woord van geld gesproken, heer markies!" hernam BROSSARE; « intusschen, klaag mij gerust aan, daag mij gerust voor het geregt — het zeker gevolg daarvan voor u zal zijn, dat gij uw titel en uwe landgoederen verliest."

« Onbeschaamde! Gij waagt het dus, mij onder mijn eigen dak te dreigen?"

« Ik dreig volstrekt niet, heer markies: ik zeg de waarheid," sprak BROSSARE met vastheid. « Uwe bezittingen komen een ander toe, wiens regten ouder zijn, dan de uwe. Gij moogt wel gal tegen mij spuwen, maar gij zijt toch in mijne handen."

Hoewel kokende van woede, bedwong de markies zich nog in zoo ver, dat hij met bevende lippen antwoordde: « Goed, mijnheer, alleen omdat ik u voor krankzinnig houd, omdat ik overtuigd ben, dat gij een dwaas zijt, wil ik aanhooren, wat gij mij te zeggen hebt. Spreek dus mijnheer; doch maak het kort."

« Heer markies," begon BROSSARE, na andermaal plaats genomen te hebben, « ik vertrouwde mijn eigen geheugen niet genoeg, om mij in eene zaak van zoo veel gewigt geheel op deszelfs getrouwheid te verlaten: daarom heb ik de geheele zaak zoo beknopt en duidelijk mogelijk op papier gebragt. Met uw welnemen, zal ik de eer hebben, u het voor te lezen?"

De markies knikte toestemmend. De procureur haalde een papier uit den zak en begon te lezen:

« De markies FRANÇOIS LOUIS DE LAUZERAY overleed in het jaar 1695; hij liet twee zonen van nog jeugdigen leeftijd achter en een testament, waarbij hij zijne gezamenlijke bezittingen aan zijn oudsten zoon FRANÇOIS EMANUEL en diens wettige afstammelingen vermaakte. Mogt deze oudste zoon nogthans vroeger of zonder kinderen sterven, zoo zoude de bezitting van Lauzeray en onderhoorigheden den tweeden zoon VICTOR PHILIPPE DE LAUZERAY toevallen. Mogt echter ook deze ongehuwd of zonder kinderen sterven, alsdan moest het geheel overgaan op de erven van MARIE HORTENSE D'ARSENY, de nicht van den markies, onder voorwaarde, dat zij den naam DE LAUZERY aannamen. FRANÇOIS EMANUEL nam de goederen zijns vaders in bezit; op zijn twintigste jaar was hij dragonderkaptein en sneuvelde in den slag van Ramillies; zijn titel en zijne bezittingen vielen nu aan VICTOR PHILIPPE toe, die later in het huwelijk trad en twee kinderen had."

« Die stierven beide," riep de markies, die deze uiteenzetting met koortsachtige spanning had aangehoord.

« Ja," antwoordde BROSSARE: « maar een van hen liet nakomelingen achter. Uw vader, HECTOR D'ARSENY, de zoon van MARIE HORTENSE, aanvaardde in 1754 het bezit van het goed Lauzeray, alhoewel hij er volstrekt geen aanspraak op had."

« Wilt gij dan beweren, mijnheer, dat nog wettige afstammelingen van VICTOR PHILIPPE DE LAUZERAY in wezen zijn?" vroeg de markies met een schijnbaar ongeloovig lachje, doch inderdaad met een zeer beklemd hart.

« Ja, mijnheer, die leven nog, en ik kan het u bewijzen," hernam de procureur. « VICTOR PHILIPPE stierf in het jaar 1756 en overleefde zijne beide kinderen; zijne dochter ADELAIDE werd, gelijk gij weet, veertien dagen vóór hare bruiloft met den vicomte DE MEDIERES door eene heete koorts weggenomen; maar zijn zoon ALBERT DE LAUZERAY trouwde in 1741."

« Dat is niet waar, mijnheer; dat is schandelijk gelogen."

« Het is helaas! maar al te waar, althans voor u, heer markies," zeide de procureur. « ALBERT DE LAUZERAY trouwde heimelijk de dochter van den rentmeester zijns vaders, een jong, even bevallig als deugdzaam meisje, dat hij hartstogtelijk lief had. Hij hield overigens dat mishuwelijk zorgvuldig verborgen, omdat hij de gramschap van zijn vader vreesde. Voldoende bewijsstukken, die ik in handen heb, pleiten nogtans voor de wettelijke geldigheid van dit huwelijk. Zijne vrouw schonk hem een zoon en hij zelf overleed eenige maanden later aan de gevolgen van een val van zijn paard. Zijne weduwe waagde niet, zich aan de vijandschap eener magtige familie bloot te stellen, die bij het hof gemakkelijk een bevel tot opsluiting tegen haar had kunnen verkrijgen. Zij week de wijk naar den omtrek van Bordeaux, nam den naam van MARTIN aan en leefde met haar zoon vergeten en armoedig, tot zij eindelijk bezweek. Deze vrouw is nu dood, maar de zoon, de regtmatige eigenaar der bezitting, de eigenlijke markies DE LAUZERAY is nog in leven, heeft lang zijne meerderjarigheid bereikt en kan, zoodra ik wil, daar ik zijn verblijf en zijnen naam ken, ieder oogenblik tegen u optreden."

« Dat alles klinkt volmaakt als een roman en is een zamenweefsel van bedrog en schurkerij," sprak de markies, « maar ook toegegeven zelfs, dat al die daadzaken, welke gij aanvoert, waar zijn, zoo zijn mijne regten toch verzekerd en onaantastbaar, krachtens het regt van verjaring."

(*Vervolg hierna.*)

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. April. Sedert den 9. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Independent, J. de Wilde, Rio-Janeiro, suiker en koffij; de Commercie, J. de Graeve, Hull, stukgoed.

Voor Brussel bestemd:

Elsje, H. H. Portijer, Bordeaux, wijn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Augusta Catharina, J. Lucas, ballast, Oostzee; Oceaan, W. de Ruyter, stukgoed, St. Domingo; l'Edouard, T. Avisse, zink, Havre-de-Grace; Don Quichot, D. Muller, St. Thomas, Louis, J. Jenson, Havanna, beide ballast; Fenelon, J. Brakenfein, Hull, de Karel, J. Nieberding, St. Thomas, beide stukgoed.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

11. April 1844.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Zeeuwsche Tarwe	ƒ 8.25	Winter garst	ƒ 4.20
N. dito dito	« 7.50	Zomergarst	« 4.30
J. Walch. dito	« 8 75	J. Paardenboonen	«
Nieuwe dito	« 7 70	W. Witte Boonen	«
N. Rogge	« 5.25	W. Bruine dito	«
W. Groene Erwten	«	N. W. Paardenboonen	« 3.50
Z. dito	«	N. Z. dito	« 3.70
Koolzaad	«	Raapolie	ƒ 38 00 p. v.
W. dito	«	Patentolie	« 41.50 «
St. Joosland dito	«	Lijnolie	« 36 00 «
Haver	«	Raapkoeken ƒ	de 1040 st.
Boekweit	«	Lijnkoeken « 8.50	« 100 «

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.